

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 12 (330)
грудень 2017

Бог є любов

R 500 РОКІВ
РЕФОРМАЦІЇ

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

Просіювання розпочалося

Якість зерна залежить від поступового й безперервного процесу зростання, а його доля на момент просіювання залежить від набутої ваги. Вічна доля людини залежить не просто від технічної, матеріальної чи психологічної підготовки до окремих прогнозованих подій у світі, а від набутої на той момент духовної ваги. Стережімося, щоби Бог не промовив нам: «Текел – тебе зважено на вазі і знайдено легким» (Дан. 5:27).

Що повинно
лунати
в проповіді?

5

Практика
на передовій

10

Цінні
Біблії

13

Труд
на ниве
не тцетен

14

Просіювання розпочалося...

Христос часто звертався до мешканців Палестини і за допомогою простих сільськогосподарських термінів навчав глибин спасіння.
«Сказав же Господь: Симоне, Симоне, ось сатана випросив вас, щоб пересіяти, як пшеницю. Я ж благав за тебе...»

(Луки 22:31, 32).

Я виріс у селі в Рівненській області, і ці слова воскрешають у моїй пам'яті спекотні жнива та провіювання пшениці після збору врожаю. У нас був дерев'яний млинок, за допомогою якого ми просіювали зерно для зберігання. Його конструкція досить проста: великий корпус із лопатями, які приводилися в рух за допомогою якого ми просіювали зерно для зберігання. Його конструкція досить проста: великий корпус із лопатями, які приводилися в рух за допомогою ручки. У верхній частині корпусу був резервуар для засипання зерна, а в нижній – три отвори. Через один отвір, найбільший, потоком повітря видувало полови, сміття і порожнє зерно. В інші два потрапляло зерно, яке залежно від своєї ваги автоматично розділялося на два сорти. Зерно гіршого сорту використовували як корм для худоби, а краще зберігали для випікання хліба і для нового посіву.

Не думаю, що в часи Христа користувалися саме таким механізмом, однак слова про просіювання викликали у свідомості учнів не менш стійкі асоціації, ніж у мене.

ПРОСІЮВАННЯ ЗЕРНА

Просіювання зерна – це вплив на зерно зовнішніх факторів (поток повітря, певних маніпуляцій за допомогою віялки та ін.), які відділяють зерно від «не зерна». Зауважте, просіювання – це такий етап сільськогосподарських робіт, який не покращує якість зерна, як це можуть зробити попередні етапи (поливання, підживлення добривами), а лише ідентифікує його і сортує.

ПРОСІЮВАННЯ ЛЮДЕЙ

Слово «випробування» має той самий корінь, що й слово «проба». Як із золота беруть пробу, щоб ідентифікувати його якість, так будуть випробувані й люди. Слід зауважити, що

просіювання не покращує духовних якостей людини, як це можуть зробити попередні етапи духовного життя (читання Слова Божого, молитва, свідчення), а лише виявляє, ким ми є насправді.

ХТО САМЕ БУДЕ ПРОСІЯНИЙ?

«У Його руці лопата, щоб очистити Свій тік...» (Луки 3:17). Згідно з цими словами, будуть просіяні ті, хто належить до народу Божого. Просію не буде зерно, а не полови. Ми часто вживаємо слова «віруючі» й «невіруючі». Як правило, цими словами члени Церкви визначають приналежність людини до церковної спільноти. Так от просіювання у даному випадку стосується саме віруючих з метою визначення істинності і глибини їхньої віри.

«Просіювання не покращує духовних якостей людини, а лише виявляє, ким ми є насправді.»

ХТО ПРОСІЮЄ?

У Святому Письмі ми читаємо: «У Його руці лопата, щоб очистити Свій тік і зібрати пшеницю до засіків, а полови поалити вогнем

невгасимим» (Луки 3:17); «Сказав же Господь: Симоне, Симоне, ось сатана випросив вас, щоб пересіяти, як пшеницю» (Луки 22:31). Згідно з цими текстами, обставини для випробування можуть бути створені як Богом, так і дияволом. Доленосне значення мають якість і вага зерна на момент просіювання. Важке, налите зерно потрапить до засіків, а легке, порожнє, яке має лише оболонку, відвіється разом із половиною.

ЯКОГО ЧАСУ СТОСУЄТЬСЯ ПРОСІЮВАННЯ?

Оскільки об'єктом просіювання є народ Божий, воно стосується всієї земної історії. Просіяними були сім'ї Адама, Ноя, Авраама, Лота, Якова. Просіяним був народ у пустелі, а також найближче оточення Ісуса Христа, про яке сказано: «Від того часу багато хто з Його учнів відійшли геть і вже не ходили з Ним» (Івана 6:66).

Чому ж поняття «просіювання» викликає в сучасних християн асоціації саме з останніми подіями перед Приходом Христа? Це буде особливе просіювання, яке відрізнятиметься масштабністю, інтенсивністю й особливим характером випробувань. Про це свідчать наступні тексти: «...І буде час утиску, якого не було від існування людю аж до цього часу...» (Дан. 12:1); «Бо постануть лжехристоти та лжепророки і будуть чинити великі ознаки й чудеса, щоб звести, якщо вдасться, навіть і вибраних» (Матв. 24:24); «Дух же ясно говорить, що в останні часи деякі відступлять од віри, прислухаючись до спокусливих духів та вчення бісів» (1 Тим. 4:1).

Через Свою вісницю для людей останнього часу Господь дав конкретні свідчення й застереження щодо просіювання народу Божого.

ПЕРЕДУМОВИ Й ОБСТАВИНИ ПРОСІЮВАННЯ

«Незабаром Бог проведе Свій народ через вогняні випробування, і значна частина тих, хто нині має вигляд справжнього золота, виявиться оловом і свинцем» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 136). Тут сказано про об'єкт та інтенсивність просіювання.

«Коли наблизиться буря, багато з тих, які повірили у вістку третього ангела, але не освятилися через послух істини, відмовляться від власних поглядів і приєднаються до її противників» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 608). Ця цитата звертає увагу на важливість послуху істини, а не просто на її теоретичне знання. Наступні слова підтверджують це застереження.

«Коли Закон Божий буде зневажений, Церква просіється у вогняних випробуваннях, і чималу частину віруючих, більшу, ніж ми думаємо, захоплять духи-звabники й бісівські доктрини.»

«Тим, хто поступово поступається під натиском світу і пристосовується до світських звичаїв, буде простіше підкоритися силам зла, аніж піддати себе глузуванням, образам, загрози в'язниці або смерті» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 81).

«Коли настане пора переслідувань, ті, чия віра неглибока й консервативна, чий вплив постійно гальмував роботу, відречуться від віри» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 463). Консервативні люди завжди здаються послідовними й ревними членами Церкви. Чому ж вони можуть гальмувати роботу? Тому що нездорові прояви консерватизму – це спроба створити і захистити від посягання непорушний релігійний світ, у якому комфортно й безпечно, але який несумісний з живим місіонерським служінням.

«Коли Закон Божий буде зневажений, Церква просіється у вогняних випробуваннях, і чималу частину віруючих, більшу, ніж ми думаємо, захоплять духи-звabники й

бісівські доктрини» (Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 2, с. 368). Контекст цієї цитати говорить про особливий період просіювання у зв'язку з прийняттям законодавчих рішень про обов'язкове святкування недільного дня на загальнодержавному рівні.

Читаючи наступну цитату, зверніть увагу на послідовність духовного відступництва, передбаченого пророчим видінням. «План сатани – послабити віру народу Божого у свідчення. Далі виникають сумніви в істинності життєво важливих пунктів нашого віровчення, у тих стовпах, на яких ґрунтуються наші погляди. Потім він вселяє хистким людям сумніви в достовірності Святого Письма, після чого вони швидко котяться до своєї загибелі» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 4, с. 211).

Чи є у вашому оточенні віруючі люди, які визнають усе, окрім свідчень Е. Уайт для Церкви? А через деякий час вони вже не визнають окремих доктрин Церкви, наприклад, про Божественність Христа або Святого Духа. Деякі люди не визнають істинності окремих книг Біблії, нібито приймаючи все інше. Наступний крок: вони залишають Церкву, вважаючи, що головне – любити Бога, а все інше – формальності. Це не просто свідчення, а пророцтво, яке збувається на наших очах.

«Ми наближаємося до кризи, якої ще не було з часу початку буття світу і яка, на відміну від усіх попередніх, вимагатиме від людей, які називають себе іменем Христа, повного посвячення Йому» (Е. Уайт. Служителі Євангелія, с. 323). Ці слова застерігають і вказують на вихід із ситуації.

ЯК УСПІШНО ПРОЙТИ ПРОСІЮВАННЯ?

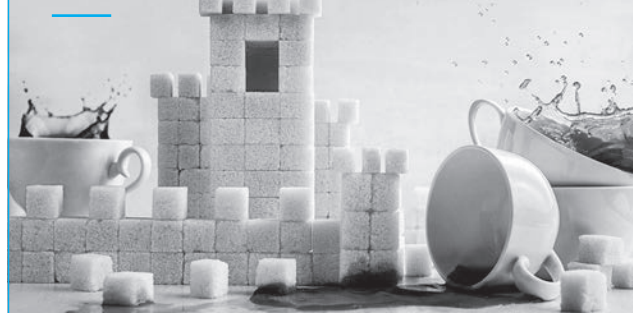
Ісус Христос говорить: «Сама по собі земля родить: спершу стебло, потім колос, а тоді – повно пшениці в колосі. Коли ж доспіє врожай, він негайно посилає жencів із серпом, бо настали жнива!» (Марка 4:28, 29). Якість зерна залежить від поступового й безперервного процесу зростання, а його доля на момент просіювання залежить від набутої ваги.

Вічна доля людини залежить не просто від технічної, матеріальної чи психологічної підготовки до окремих прогнозованих подій у світі, а від набутої на той момент духовної ваги. Стережімося, щоби Бог не промовив нам: «Текел – тебе зважено на вазі і знайдено легким» (Дан. 5:27).

Олександр
Слободський

ХОТИТЕ ЛИ ВЫ «РАЗВОДИТЬ САХАР В ВОДЕ»?

Стивен Джобс, основатель и председатель совета директоров компьютерной компании *Apple Computer*, продолжительное время перетягивал к себе в компанию давнего друга Джона Скалли (президента компании *PepsiCo*). Долгое время эти переговоры ни к чему не приводили – Джон не видел причин, чтобы менять место работы. Но однажды, во время очередных переговоров, его мнение изменил один вопрос Стивена: «Хочешь ли ты разводить сахар в воде и продавать это до конца своей жизни или желаешь изменить мир?» Перед такой возможностью Джон не мог устоять.

Сегодня Господь задает вам подобный вопрос: «Хочешь ли ты разводить сахар в воде и продавать это до конца своей жизни или ты желаешь изменить мир?» Каков ваш ответ? Чем вы заняты сегодня? Сотрудничая с Господом, мы многое можем совершить. Наша молитва, личное свидетельство, библейский урок, посещение могут полностью изменить жизнь людей и привести их в небесные обители. У Бога уже подготовлены для вас определенное служение, опыты, люди и средства для того, чтобы вы испытали небесную радость.

«В великом плане Господа есть место каждому человеку. Бог не наделяет теми талантами, в которых нет необходимости» (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 9, с. 37).

«Каждому отведено особое место в вечном небесном плане. Для каждого находится дело в сотрудничестве с Христом ради спасения душ. Насколько верно то, что в небесных обителях для нас приготовлено место, так верно и то, что есть особенное место, предназначенное для нас здесь, на земле, где мы должны трудиться для Бога» (Э. Уайт. Наглядные уроки Христа, с. 326, 327).

Бог желает дать вам Святого Духа и силы для служения благовестия. Посмотрите на крест Иисуса Христа – там цена, уплаченная за каждого человека, там наш истинный мотив для служения. Только любовь, живущая в сердце спасенного, может творить чудеса и идти на край света. Помолившись, начните сегодня новую жизнь во Христе.

Чем мы удивляем Господа?

(Евангелие от Луки, глава 7)

Седьмую главу Евангелия от Луки можно назвать главой удивлений Господа. В этой главе автор представляет вниманию читателей шесть парадоксов. Они объединены в три группы по две диаметрально противоположные ситуации, то есть по два парадокса-антонима.

ВЕРА/РАЗУВЕРЕНИЕ

Начинается глава повествованием о сотнике – римском военачальнике (ст. 1-10). Прежде всего удивляет то, что он, представитель оккупационной власти, обращается за помощью к странствующему Учителю покоренного народа. И его логические умозаключения о возможностях Учителя, его представления о невидимом мире, о законах этого мира, аналогии которым он нашел в собственной практике, просто потрясают. *«Скажи только слово... И Твои невидимые слуги исполнят его, как мои подчиненные исполняют мои приказания...»* *«Услышав сие, Иисус удивился ему и, обратившись, сказал идущему за Ним народу: сказываю вам, что и в Израиле не нашел Я такой веры»* (ст. 9). Почему удивился Господь? Потому что такого Он не ожидал.

На просьбу сотника, чья вера изумила Иисуса, был дан удивительный ответ: не прикасаясь к больному, не видя его и даже не будучи с ним знакомым, только одним словом, на расстоянии, великий Врач исцелил страдальца.

Удивляет ли Господа сегодня наша вера? Его, скорее всего, удивляет ее отсутствие. Удивляет разуберение в Боге, сомнение в Нем. Пример столь неожиданного и потому впечатляющего сомнения приводит далее евангелист Лука. Чтобы сделать его более контрастным, подчеркнуть его неоправданность, он помещает в свое повествование еще одну невероятную

историю. Похоронная процессия, вышедшая из города Наина, превратилась в триумфальное шествие, возглавляемое юношей, за которым понесли пустой гроб. В нем он лежал мертвым еще несколько мгновений тому назад (ст. 11-17).

Потрясенные ученики Иоанна Крестителя отправились в тюрьму, где уже полгода томился их учитель, и, задыхаясь от переполнявших их чувств, рассказали ему эти истории (ст. 18-20).

Какой была бы наша реакция, если бы мы услышали такие известия? *«Какие чудеса! Какова сила Господа! Слава Богу!»* Не думаю, что наш ответ был бы таким. Скорее всего, мы с горечью произнесли бы четырехкратное жалобное восклицание Асафа: *«Вашни»* – *«А я?»* (Пс. 72:2, 22, 23, 28; буквальный перевод).

Вот куда уходит корнями каждое сомнение, каждое разуберение в Боге. С братьями и сестрами происходят удивительные вещи, а со мной? Тот исцелился, у тех небывалый урожай в саду, тот выехал за границу и процветает, у того дети учатся в престижных ВУЗах, да еще и бесплатно, а я? *«Ты ли Тот, Который должен*

прийти, или ожидать нам другого?» (ст. 19). Какое удивление для Господа! Более того, какое разочарование! От Иоанна Он такого не ожидал! *«Блажен, кто не будет разуберен во Мне»*, – ответил Христос (ст. 23, буквальный перевод).

По одну сторону – удивительная вера языческого военачальника, а по другую – сомнение наибольшего из рожденных женами, более чем пророка. Чем мы сегодня удивляем Бога? По какую сторону мы находимся? Удивляем ли мы Бога своей верой? А может, Бог не оправдал наших ожиданий?

ОПРАВДАНИЕ/ОБВИНЕНИЕ

Что бы вы сделали, если бы вам предложили оправдать Бога, не оправдавшего ваших ожиданий? Странное предложение, не правда ли? Именно на него обращает внимание евангелист Лука, продолжая свое повествование: *«Весь народ... и мытари оправдали Бога, крестившись крещением Иоанна»* (ст. 29, буквальный перевод).

«Теодицея» – богословский термин, который переводится как «оправдание Бога». Мытари, грешники, блудницы оправдывают Святого, Непорочно-го Бога. Непостижимо! Но вслед за этим автор вводит в текст парадокс-антоним: *«А фарисеи и законники отвергли волю Божью о себе, не крестившись от него»* (ст. 30). «Праведники», знатоки Закона посчитали волю Божью неприемлемой для себя.

Эти два коротких текста из 7-й главы Евангелия от Луки открывают великую идею: нейтральных слов и действий нет! Каждое слово и действие человека отзывается в Небе либо оправданием, либо обвинением Бога. Или мы исполняем волю Божью, или ее отвергаем, тем самым или оправдывая Бога, или давая повод великому вселенскому обвинителю громко – так, чтобы слышало

« Каждое слово и действие человека отзывается в Небе либо оправданием, либо обвинением Бога. Или мы исполняем волю Божью, или ее отвергаем, тем самым или оправдывая Бога, или давая повод великому вселенскому обвинителю громко – так, чтобы слышало все Небо, бросать Господу в лицо обвинения. »

все Небо, бросать Господу в лицо обвинения.

По какую сторону находимся мы? Оправдываем мы Бога или обвиняем? *«Хотя бы не расцвела смоковница, и не было плода на виноградных лозах, и маслина изменила, и нива не дала пищи, хотя бы не стало овец в загоне и рогатого скота в стойлах, – но и тогда я буду радоваться о Господе и веселиться о Боге спасения моего. Господь Бог – сила моя»* (Авв. 3:17-19). Вот слова в Его защиту! Удивим Господа сегодня, вступившись за Него. И о нас скажет оправданный нами Бог: *«Оправдана премудрость всеми чадами ее»* (Лк. 7:35).

ЛЮБОВЬ/ПРЕНЕБРЕЖЕНИЕ

Самые сильные парадоксы-антонимы, удивившие Господа, евангелист Лука приберег напоследок. Симон, бывший прокаженный, исцеленный Господом, неприятно удивил Иисуса. От Симона Он такого не ожидал.

Обязанность каждого гостеприимного иудея, пригласившего гостей в свой дом, состояла в следующем: омыть ноги гостю, поцеловать и помазать его голову елеем. Это был обычный знак почтения в той культуре. Ни одной из перечисленных выше почестей хозяин дома не оказал Невесному Гостю. Какое удивление для ангелов! Какое непочтение к Богу.

По другую сторону находится «эта». Четыре раза Учитель повторил данное пренебрежительное в той культуре местоимение. Его же использовал Симон, размышляя об Учителе: «Этот если бы был пророк, узнал бы, кто и какого сорта женщина прикасается к Нему» (ст. 39, буквальный перевод).

Здесь мы вновь видим парадокс: «эта» реабилитировала Этого! Падшая женщина омыла ноги Учителя своими слезами и отерла волосами, она вылила на Его ноги драгоценное миро. Можно ли было ожидать такого от «этой»? Она несказанно удивила Господа. Он понес благоухание мира Магдалины в ночь Своего последнего испытания как залог великой человеческой любви. По какую сторону находимся мы? Чем мы удивляем Господа – почтительностью или неуважением?

Удивим же Бога своей любовью. В ответ Бог удивит и нас: когда наши глаза будут застилать слезы безысходности, Он явится нам живым Спасителем и позовет нас по имени.

Сокращено, полный вариант на сайте olgastasyuk.com

Ольга Стасюк

Що повинно лунати в проповіді?

Прибуття Ездри до Єрусалима було вельми своєчасним, оскільки відчувалася велика потреба в його присутності. Прибуття Ездри вселило мужність і надію в серця багатьох людей, які вже довгий час працювали у важких умовах.

Де б не працював Езра, усюди можна було бачити пробудження у вивченні Святого Письма. Були призначені спеціальні вчителі для навчання народу; Закон Господній був звеличений і шанований. Досліджувалися книги пророків, а провіщення про Прихід Месії приносили надію й утіху багатьом зажуреним і втомленим серцем. Упродовж віків оповідь про його посвячене життя надихала багатьох людей «досліджувати Господній Закон і виконувати його».

У наш час сатана за допомогою різних засобів намагається засліпити очі людей, аби вони не зважали на обов'язкові вимоги Божого Закону.

Остання велика битва в боротьбі істини з оманю відбудеться між законами людськими та заповідями Єгови. Уже тепер ми вступаємо в цю битву — битву не між церквами-суперницями за першість, а між релігією Біблії та релігіями байок і традицій. Сили, що об'єдналися в боротьбі проти істини, нині діють дедалі активніше. Святе Боже Слово, передане нам ціною великих страждань і кровопролиття, цінується вкрай мало. Лише декотрі справді приймають його правилом життя. Невір'я, що викликає тривогу, панує не тільки у світі, а й у Церкві. Чимало є таких, котрі заперечують навіть фундаментальні доктрини християнської віри. Величні істини щодо творіння, описані натхненними Богом письменниками, факти гріхопадіння людини і викуплення, незмінність природи Божого Закону – усе це переважно більшістю християнського

світу практично відкидається. Тисячі людей, котрі пишаються своїми знаннями, вважають, що довіра до Біблії є доказом слабкості, а вміння знаходити в Писанні помилки, занадто алегорично та неправильно витлумачувати його найважливіші істини вважається ознакою освіченості.

Християнам потрібно готуватися до події, яка незабаром, і то знеачка, похитне увесь світ. Таке приготування має відбуватися шляхом ретельного дослідження Божого Слова та узгодження свого життя з його постановами. Вічність вимагає від нас чогось більшого, ніж просто формальної релігії слів і форм, де істина залишається десь на зовнішньому дворі. Бог закликає усіх до відродження і перетворення.

З кафедри повинні лунати слова Біблії, і тільки Біблії. На жаль, Біблію позбавили її сили, і це призвело до низького рівня духовного життя. У багатьох сучасних проповідях не відчувається Божественної сили, яка могла б пробудити сумління й оживити душу. Слухачі не можуть сказати: *«Чи не палало наше серце, коли промовляв Він до нас... і виясню нам Писання?»* (Луки 24:32). Чимало душ тужать за Живим Богом, палко бажаючи відчути Божественну присутність. Нехай же Боже Слово промовляє до їхніх сердець. Нехай люди, котрі досі чули тільки перекази, людські теорії і вислови, почують голос Того, Хто здатний відродити душу для вічного життя.

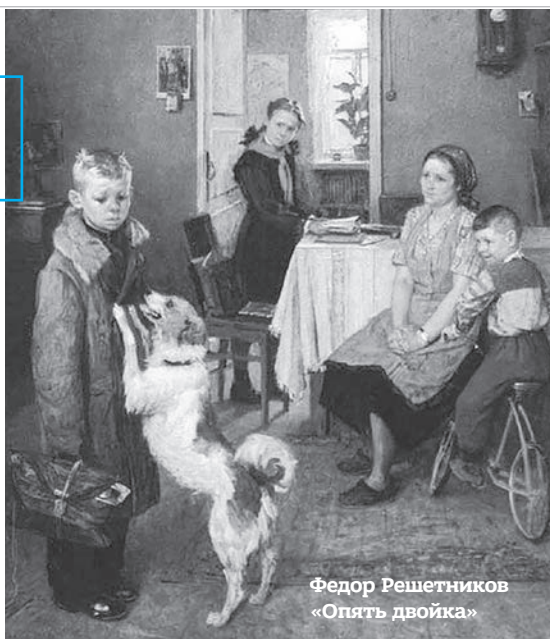

Е. Уйт. Пророки і царі, с. 618, 623, 625-626

ОПЯТЬ

Слово «опять» часто вызывает у нас негативные ассоциации – оно связано с повторением ошибок или неудач. «Ну вот, опять не смог, оступился, упал...». Многие из нас видели картину советского художника Федора Решетникова «Опять двойка». На полотне изображена семья, встречающая мальчика, вернувшегося из школы с двойкой. Мальчик-двоечник одет в пальто, брюки, черные ботинки. В правой руке он держит старенький портфель. Из потрепанного, перевязанного веревкой портфеля, который служит своему хозяину и мячом, и санками, торчат старые коньки. У мальчика раскрасневшееся от мороза огорченное лицо. Рядом с двоечником – его собака. Она очень любит своего хозяина и рада его возвращению. В стороне сидит мама. Возле нее младший сын на велосипеде. Он ждет, когда ему можно будет поиграть с братом. Расстроенная мать смотрит на старшего с тревогой и укором. На кухонном столе раскладывает учебники сестра. Она строго смотрит на брата-двоечника. Видно, что ей больше жаль маму, чем брата. «Опять двойка!» Мы, а вместе с нами и вся семья, довольно часто переживаем нечто подобное в своей жизни.

Но в Евангелии от Марка слово «опять» имеет совсем другую эмоциональную окраску, и она – позитивна.

Федор Решетников
«Опять двойка»

Это слово встречается в книге Марка 24 раза, и практически во всех случаях оно говорит о еще одной благоприятной возможности, о надежде на лучшее. Итак, Иисус опять в Капернауме (Мк. 2:1). Жители города теперь воочию могли убедиться в Божьей любви к ним.

● **«И вышел Иисус опять к морю»** для проповеди (Мк. 2:13, 4:1, 5:21, 7:31). У большого числа людей вновь появилась возможность услышать Слово Божье.

● **«Приходят в дом; и опять сходит к народу»** (Мк. 3:20). Свет истины сияет там, где присутствует Бог – в каждом доме и семье, в которую приходит Иисус.

● Иисус **«опять возложил руки»** для исцеления (Мк. 8:25).

● **«По обычаю Своему»**, Иисус **«опять учил»** учеников (Мк. 10:1).

Господь с терпением и верой продолжает обучать Своих учеников, которые медленно усваивают уроки и часто не сдают экзамены.

● Ученики были не раз озадачены словами Иисуса. Они задавали немало вопросов. **«Иисус опять говорит им в ответ»** (Мк. 10:24, 32). Какая удивительная возможность была у них и остается у нас – вновь и вновь задавать вопросы Богу. Он же с радостью и желанием готов отвечать.

● Иисус **«пришел опять в синагогу»** (Мк. 3:1); Он вновь – в Иерусалиме, в храме (Мк. 11:27). Когда Иисус присутствует в общине, в церкви, их члены получают возможность услышать наставления,

покаяться и изменить свою жизнь.

● Иисус **«опять, отойдя, молился»** (Мк. 14:39, 40). Он продолжает молиться и ходатайствовать за спящих, слабых и грешных людей. Господь молится об учениках, не понимающих, какие важные события происходят вокруг них.

Эти примеры, в которых мы встречаем слово «опять», каждому из нас указывают на благоприятную возможность и надежду на возрождение. «Опять» – это новый шанс не только для меня и вас, но и для наших семей и церквей. Когда мы ошибаемся, падаем, упорствуем, не верим, бунтуем, у Иисуса есть особое слово – «опять».

Библия рассказывает о том, что многим людям Бог давал второй шанс. Он – Господь «второго шанса». Мы читаем о Давиде, Ионе, Петре, Марии Магдалине, о Захарии, Моисее, Марке...

Желаете ли вы, чтобы Иисус опять пришел к вам, в вашу семью и церковь? Чтобы Он опять приходил в дома и больницы, учил, исцелял, молился, отвечал на ваши вопросы? Нуждаетесь ли вы во втором шансе?

«Опять» – это благоприятная возможность для меня и вас. Бог верит и надеется, что у нас все получится!

НЕ БІЙТЕСЯ РОЗПОВІСТИ ПРО СВІЙ ГОЛОД

Коли ми переживаємо чергову кризу, то часто засмучуємося з приводу того, що ті, кого ми любимо, у потрібний момент не опинилися поруч, хоч знали про наш стан. Зі сльозами на очах я поділилася цими думками з однією людиною. Вона відповіла, що потрібно приймати людей такими, якими вони є, що вони не завжди мають можливість опинитися поруч. Після цих слів я ще більше замкнулася в собі, а мій біль посилив-

ся. Мені захотілося позбутися цього безнадійного стану, коли я потребую підтримки ближнього.

Перед очима виникла знайома ситуація, у якій мені ніхто не був потрібен. Я вже пройшла через це і можу описати життя такої людини. Однак це вже не життя. Людина, яка не потребує підтримки, яка заперечує або намагається заглушити цю потребу, ніколи не зможе стати благословенням для інших. Образа, що тебе не прийняли і не під-

СТРАННИКИ И ПРИШЕЛЬЦЫ

ВОПРОС: Я редко слышу, чтобы верующих в этом мире называли странниками. Разве это не хороший библейский образ?

ОТВЕТ: Это прекрасный библейский образ, предназначенный для Божьего народа. Сейчас существует тенденция использовать менее религиозное понятие путешествия. Полагаю, это связано с секуляризмом и корректностью. Соответственно, мы говорим о «своем жизненном пути», который является сугубо личным делом. Давайте изучим некоторые из основных составляющих библейского образа Божьих детей как странников.

1 Народ в движении.

Образ странника появляется в Библии в контексте грехопадения. В результате восстания людей Бог *«выслал их из Едемского сада»* (Быт. 3:23). Говорится даже о том, что Господь *«изгнал человека»* (ст. 24). В данном стихе использован глагол *garash* («изгонять») – тот же глагол, который употребляется для обозначения божественного действия – изгнания нечестивых хананцев из их земли (см. Исх. 33:2; Нав. 24:18; Пс. 77:55). После грехопадения люди, утратив свой дом, направились во враждебные и почти неплодородные земли (Быт. 3:17–19). Два херувима *«охраняли» путь к дереву жизни»* (ст. 24). С того момента люди жили как странники или пришельцы на земле, которая изначально им не принадлежала. Данный образ применим, прежде всего, к патриархам (Быт. 15:13; 35:27; 47:9) и израильтянам, вышедшим из Египта. Даже после того, как сыны Божьи поселились в земле Ханаанской, Господь называл Своих детей пришельцами в земле,

которую Он дал им (Лев. 25:23). Давид подтвердил эту реальность (1 Пар. 29:15; Пс. 38:13). Бог намеревался дать им лучшую землю, которую Исайя назвал *«новое небо и новая земля»* (Ис. 65:17).

2 Странники и идентичность.

Иностранцам трудно скрыть свою идентичность. Они отличаются от коренных жителей тем, как они одеваются и разговаривают, что едят. Применительно к верующим образ отражает идею, что Божий народ является особенным среди народов земли. Дети Божьи – странники, потому что Христос ценой Своей жертвы призвал их быть странниками; быть в мире, но не принадлежать этому миру; быть святыми (Евр. 11:8, 13–14; 1 Пет. 1:17, 18; Ин. 17:14–17). Он был типичным Странником и стал «путем» жизни странников (Ин. 14:6). Христиане как граждане небесного города призваны своим поведением, всеми возможными способами представлять ценности своего небесного дома. Так как они являются чужестранцами и пришельцами, то ими не должны управляться желания греховной природы (1 Пет. 2:11), но им надлежит *«проводить добродетельную жизнь между язычниками»*. В своем путешествии по земле они проходят испытания, но призваны быть стойкими (1 Пет. 1:6, 7).

3 Странники и надежда.

Образ Божьего народа как странника также имеет составляющую последних дней. Странствие не является произвольным путешествием. Оно ориентировано на цель. Авраам пошел, ибо *«ожидал города, имеющего основание, которого художник и строитель Бог»* (Евр. 11:10). Конечным пунктом назначения странников является место, которое определяет все другие места: жилище Бога. Странники предвкушают, как окажутся в центре поклонения и преклонятся в благодарении и благодарности перед своим Творцом и Искупителем. Это произойдет при Втором пришествии, когда Христос выполнит данное Своим ученикам обещание забрать их в дом Своего Отца (Ин. 14:1–3). Пока же странники идут к небесному городу, лучшей стране (Евр. 11:16), веря в Божественные обетования. В отношении их предшественников сказано, что они *«только издали видели оные, и радовались, и говорили о себе, что они странники и пришельцы на земле»* (ст. 13). Странники держатся за Божьи обетования. В то же время они рассказывают другим, что являются странниками, и приглашают других присоединиться к ним в их путешествии туда, где в центре мироздания обитает Бог.

«Ми не можемо чогось вимагати від людей. Однак ми можемо бути чесними і сказати відверто спочатку собі, а потім і іншим: «Мені погано, ти потрібен мені». І якщо той, від кого ми чекаємо підтримки, відвернеться, Бог пошле іншу людину, яка приділить нам увагу.»

► тримали, принесе свої плоди, коли до тебе прийде людина, яка переживатиме щось подібне і потребуватиме твоєї допомоги.

То що ж робити? Ми ж не можемо змусити людей любити нас і бути поруч. Усе дуже просто. Припустімо, ви голодні й у вас немає коштів, ви довгий час не їли. Ви можете заперечувати свій голод, можете про нього мовчати і приховувати його від інших. У результаті вас, напевно, чекає голодна смерть. Так і в духовній сфері. Заперечення своєї потреби в любові й підтримці, а також ваше небажання говорити про це призведуть лише до

голодної смерті. Ми не можемо чогось вимагати від людей. Однак ми можемо бути чесними і сказати відверто спочатку собі, а потім і іншим: «Мені погано, ти потрібен мені». І якщо той, від кого ми чекаємо підтримки, відвернеться, Бог пошле іншу людину, яка приділить нам увагу.

Не бійтеся розповісти про свій голод. Найкращі ліки від зосередженості на своїх проблемах – це самому стати тією людиною, від якої інші очікують допомоги та підтримки.

Крістіна Кордова

Ведучі конференції

У м. Миколаїв, що на півдні України, з 10 по 12 листопада цього року проходила 22-а Молодіжна біблійна конференція Bible play. Організатори конференції назвали заходу хотіли довести ідею, наскільки важливо включити Біблію у своє життя. Вони бажали показати, що Біблія може стати невід'ємною частиною кожного дня. Як молодь часто слухає музику, так вони можуть часто «слухати» Бога. Метою заходу протягом 22 років було показати, що Біблія – жива книга й актуальна саме зараз. Дослідження Слова Божого – цікавий процес, який доступний кожному.

Захід відвідало 250 осіб з різних міст України. Спікери намагалися донести до присутніх свій особистий досвід спілкування з Богом через Біблію і надихнути молодь просити Божого керівництва у різних життєвих ситуаціях. Вони хотіли навчити розуміти не тільки Слова Бога, але і Його «натяки» та «погляди». Зустріч суботнього дня проводив пастор Віктор Вятюха разом із дружиною в єврейському стилі, щоб показати, як важливо зберігати сімейні традиції та святість суботи в сім'ях.

Суботнє служіння проводив Фелікс Понятовський. Він поділився роздумами про те, що Бог завжди чує нас і здійснює наші мрії, цінує наші бажання і відчиняє двері для нових можливостей. Він відкривав невідомі грані пізнання Біблії та вражав молодь тим, що ховається за простими біблійними текстами.

Учасники конференції

Володимир Лукін говорив про те, як Біблія пов'язана з повсякденним життям. Віктор Вятюха показував, наскільки важливо ставити Бога на перше місце і відокремлювати святе від не святого. Своім прикладом і досвідом він засвідчив, що досліджувати Біблію цікаво, а щоб пізнати Бога, потрібно мати бажання і покору.

Конференція складалася із семінарів, квесту (виконання певних завдань) по місту, прославляння і круглого столу, де всі охочі могли отримати відповіді від пастора.

Ведучі конференції Ігор Дуденко та Інна Ващиніна змогли створити атмосферу єдності й затишку, щоб кожен став частиною великої християнської родини.

На звершення конференції звучав заклик до молоді. Пастор і молодіж-

ний керівник Семен Биков спонукав молодь переглянути свої цінності та прийти до Спасителя, переконуючи їх у Його незмінній підтримці, любові й ласці. Більшість молодих людей вийшла на сцену, де прозвучала молитва благословення. На цій конференції заповіт із Богом уклали семеро осіб.

Гості з Житомира, команда АСЕТ, провели практичний семінар про те, як працювати з підлітками в школах, організовувати молодіжні проекти, клуби, проводити програми зі здорового способу життя і профілактики дошлюбних стосунків. Їхня діяльність уже 13 років допомагає молоді створювати щасливі сім'ї, берегти здоров'я та пізнавати Бога.

Хрещення

Такі конференції є натхненням для молоді, вони допомагають розвиватися в служінні. Багато молодих людей вирішило глибше досліджувати Слово Боже і не задовольнятися поверхневими знаннями Святого Письма.

Марія Михайлюк

НОВИНИ ЗІ СВІТУ

Україна піднялася у світовому рейтингу благодійності

Україна піднялася у світовому рейтингу благодійності CAF World Giving Index 2017 на три відсоткових пункти, посівши 90 місце.

Як зазначається, світовий рейтинг благодійності очолила М'янма, яка займає першу сходинку в рейтингу четвертий рік поспіль. У цій країні 91 % населення робить пожертви. Згідно з даними дослідження, незважаючи на те, що суми пожертв невеликі, населення робить їх регулярно. У трійку лідерів увійшли Індонезія і Кенія з 79 % і 52 % пожертв.

В Україні роблять грошові пожертви 29 % населення, обійшовши Росію (17 %), яка знаходиться на 124 місці з 139.

У ТОП-10 також увійшли Нова Зеландія, США, Австралія, Канада, Ірландія, Об'єднані Арабські Емірати й Нідерланди. Останнє місце в рейтингу займає Ємен, де пожертвування роблять тільки 3 % населення.

Повідомляється, що в рейтингу World Giving index 2017 проаналізовані показники за минулий рік. У цьому дослідженні брали участь 146 тис. осіб. Воно є найбіль-

шим у сфері благодійності та єдиним на сьогодні.

Документ аналізує тенденції розвитку благодійності в різних країнах світу, а також дає рекомендації щодо благодійності й

корпоративної соціальної відповідальності урядом, некомерційним організаціям, компаніям і приватним особам.

prochurch.info

Відданий Божий служитель

Олексій Антонович Байдала
(30. 03. 1927 – 3. 11. 2017)

3 листопада 2017 р. на 90-му році життя пожив у Господі пастор і служитель Церкви Олексій Антонович Байдала. Народився брат Олексій 30 березня 1927 року в с. Дзензелівкана, що на Черкащині, у сім'ї пресвітера церкви. Нелегко було звершувати служіння в церкві в ті буремні атеїстичні часи, але бачивши відданість батьків Богові, Олексій вирішив також присвятити своє життя Господу. У 19 років він був покликаний керівництвом Церкви АСД на пасторське служіння. Перше місце його служіння було в с. Русалівка, до якого він ходив пішки 15 км. З відданістю він звершував служіння на ниві Божій на Житомирщині, та Вінничині (м. Уладовка, м. Літин).

У 1948 році Олексій одружився з Колбач Марією Купріянівною, з якою прожив 62 роки. У них народилися чотири сина, вісім внуків, вісім правнуків і одна праправнучка.

Згодом брат Байдала пішов на пенсію, але продовжував допомагати у служінні, проводив біблійні курси у 1-й Житомирській громаді. Після реєстрації церкви звершував служіння в громаді м. Коростишів.

Пішки він обійшов увесь районний центр, проповідуючи вістку спасіння. Завжди був відданий Богові, сім'ї та церкві.

«А розумні будуть сяяти, як світила неба-зводу, а ті, хто привів багатьох до праведности, немов зорі, навіки віків» (Дан. 12:3).

Нехай обітниця Божі підтримують родину в сумний час. У вас є велика надія на зустріч у вічності!

Керівництво УУК та видавництва «Джерело життя» висловлюють щирі співчуття родині Олексія Антоновича.

ДНІПРОВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

Молитва на Говерлі

Слідопитський клуб «Карабін» з м. Компаніївка 2017 року приєднався до акції «Молитва на Говерлі».

У сходженні на гору та молитві брали участь молодь та представники таких міст, як Львів, Тернопіль, Суми, Одеса, Житомир, Тальне, Коломия, Вінниця, Івано-Франківськ та інші. Після короткої проповіді за мир, помолівся за поширення євангельської вістки пастор Михайло Проданюк.

НОВИНИ УКРАЇНА

Надія є для кожного

Команда служителів УУК: Анатолій Бегас, Світлана та Петро Сіроткіни, Микола Шпильчук та Віра Черевична у жовтні цього року проводили євангельську програму в м. Константинівка Донецької області, що на сході України. Проводили зустрічі в Будинку молитви і кінотеатрі «Супутник». Охрестилося п'ятеро осіб. Програма завершилася, а до 40 жителів Константинівки продовжують приходити служителі для дослідження Святого Письма.

ДНІПРОВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

У Кропивницькому читали Біблію просто неба

Захід провели в парку Ковалівський 31 жовтня. Протягом трьох годин звучало Слово Боже, яке чули навіть за межами парку, хоч і був рвучкий вітер. На завершення голова оргкомітету протестантських Церков Кіровоградщини Сергій Тесленко побажав мешканцям та гостям Кропивницького читати Слово Боже регулярно, адже «без вчення Христа в людини будуть пороки і біди, плутанина, морок, відчай, смерть». Такий захід став для протестантів ковтком свіжого повітря з Неба для забрудненої гріхом Землі.

ЮЖНАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ

ходов. Создатели объекта – скульптор Виталий Квак и кузнец Освальдо Искерго Фрага, как сообщила доброславский мэр Людмила Прокопечко.

Памятник «Десять заповедей» открыли в Доброславе

Памятник в виде раскрытой книги с текстом из Библии, над которым парит голубь, установлен в центре поселка Доброслав Одесской области. На каменном изваянии «Десять заповедей» ни одна Заповедь не изменена. В ночное время памятник красиво освещается, чем привлекает внимание пеше-

НОВОСТИ

УКК/ ВОСТОЧНАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ

Совместное служение

Совместное служение разных отделов и проектов – это великая сила! Когда мы вместе трудимся для дела Божьего, – всегда получаем чудесные результаты.

Семья из г. Северск (Донецкая область) посещала евангельскую программу в Бахмуте. Родители с сыном ежедневно добирались с пересадками в Дом молитвы, чтобы послушать Вечное Евангелие. Это занимало достаточно много времени, но они искали Спасителя и ценили возможность слышать Живое Слово Бога. После призыва ко крещению вся семья заключила завет с Богом. Но какой будет их духовная жизнь после крещения?

С этой целью мы отправились на посещение в Северск. В этом городе проживает семья адвентистов, и наш план был познакомить их и провести встречу в их доме. Благодаря провидению Божьему наш новообращенный брат помогал восстанавливать их дом после войны. Это был проект АДРА – восстановление 220 домов в Северске. Когда мы все встретились, нас приятно удивило Божье провидение. Как оказалось, это была встреча старых, добрых друзей! Господь устроил все события!

29 октября в Славянске заключила завет с Богом семья из Северска. Они присоединились к Божьей семье и обрели братьев, сестер в своем городе.

Всякое доброе дело, которое мы совершаем во имя Христа имеет далеко идущие последствия. Если мы сеем качественно, с любовью и молитвой, – всегда будет щедрый урожай. Совместное служение – это великая сила! Ваш труд не напрасен!

Леонид
Рутковский

ПРАКТИКА НА ПЕРЕДОВОЙ

Лучше один раз увидеть и попробовать, чем посетить 100 семинаров. Это применимо и к обучению искусству проводить евангельские программы. В Краматорске с 13 по 29 октября проходила Полевая Школа для пасторов Украины. Около 40 служителей церкви принимало участие в этом важном мероприятии. До обеда проводилось молитвенное служение, урок по общественному евангелизму. Потом служители, распределенные по командам, отправля-

лись на миссионерское поле. В семи городах Донецкой области (Краматорск, Николаевка, Славянск, Лиман, Дружковка, Константиновка и Бахмут) проходили евангельские программы. Данные программы постоянно посещало около 500 человек. Святой Дух коснулся сердец этих людей и они откликнулись на Его призыв.

29 октября в г. Славянск заключило завет 30 человек. В будущем многие люди также присоединятся к

церкви Божьей. Это был великий праздник жатвы на территории, пострадавшей от боевых действий. Это был хороший итог Полевой школы и служители церкви вернулись в свои общины с огромным желанием проповедовать Евангелие. Слава Богу!

В феврале-марте 2018 года в восьми конференциях и миссии будут проведены подобные Полевые Школы для пасторов. Многое Господь приготовил для Своей церкви!

МОЛОДЕЖНЫЙ ПРОЕКТ

MYOUTH LI

Учасники молодежной встречи

Мы с вами живем в динамичном мире, меняющемся быстрее, чем мы можем себе представить. У нас есть свободный доступ к информации, часто живем в виртуальном мире, однако у нас дефицит подлинных отношений и много другого.

У современных людей есть много возможностей, но в то же время огромное количество потребностей. И одна из основных проблем, с которой сегодня сталкивается молодежь, – это одиночество и отсутствие подлинных и честных взаимоотношений. Исходя из этих предпосылок, с 13 по 26 октября 2017 года в г. Дружковка Донецкой области был проведен молодежный проект Myouthli («Мюсли»).

Проект ориентирован на молодежь в возрасте от 15 до 25 лет. Его целью было выстраивание отношений и передача личного опыта отношений с Богом. В рамках проекта были организованы встречи различного формата. Часть вечеров была посвящена встречам с известными людьми. Гости делились своим жизненным опытом, принципами, ценностями, которыми они живут, и тем, как эти принципы помогают им в жизни. Также участники проекта неформально общались за чашкой чая. Определенное время было посвящено игровым тренингам, с помощью

которых молодежь делала важные выводы и сама принимала решения. Часть вечеров была посвящена настольным играм. Также молодые люди смотрели фильмы со смыслом.

Каждая встреча транслировалась в социальной сети Facebook. Мы использовали возможности, которые предоставляет сегодня мир социальных сетей, и эти возможности оправдали себя.

Сегодня получить необходимую информацию не составляет никакой сложности, достаточно открыть компьютер, запустить Интернет, который поможет нам в этом. А вот отношения Интернет не способен наладить. Однако мы можем общаться и дружить с любящими Иисуса людьми. Наш Господь общался и удовлетворял нужды людей, а потом говорил: «Следуй за Мной». Строя отношения с ближними, мы восполняем их нужды. И после этого мы можем им рассказать о Том, в Кого мы верим, и они будут готовы это услышать. Это было только начало проекта. В настоящий момент проект продолжается, молодежь переживает опыты и делится своей верой!

Евгений
Алехин

ПОДОЛЬСКАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ

Читающий человек

Долгое время я занимаюсь литературным евангельским служением и у меня

выработалась привычка замечать читающих людей – тех, кто держит в руках какое-либо печатное издание. Однажды я обратил внимание на таксиста, коротающего время в ожидании нового заказа. Сидя в машине, он читал книгу. Я подумал, что хорошо было бы дать ему нашу литературу. Спустя некоторое время, возвращаясь домой, я снова увидел знакомую машину и водителя. В этот раз я уже не спешил. У меня с собой была миссионерская книга. Подойдя к машине, я поздоровался с водителем и спросил его, что он читает. Выяснилось, что он интересуется духовными вопросами и читает книгу «Духовный календарь». Я немного рассказал о миссионерской книге «Единственная надежда» и предложил ее таксисту.

Он взял книгу, пообещав прочитать. В субботу, проезжая мимо знакомой машины, я обратил внимание, что подаренная мною книга прочитана наполовину. Следующая наша встреча произошла через неделю. Мой новый знакомый поделился мыслями о прочитанной книге и спросил, нет ли у меня еще чего-нибудь интересного почитать. У меня с собой была книга «Дорогами реформации» и я подарил ее таксисту.

Я продолжаю молиться об этом читающем человеке и о наших новых встречах с ним. В нашей жизни ничто просто так не происходит. Эти встречи не случайны. Дух Святой влияет на моего нового знакомого через наши книги.

Виктор Могилюк

МЕЖДУНАРОДНЫЕ НОВОСТИ

Крещение в Объединенных Арабских Эмиратах

Двадцать шесть людей крестились в Церкви АСД в конце октября в Рас-Аль-Хайме, Объединенные Арабские Эмираты. «Это самое большое крещение из всех, которые мы проводили на нашей территории до сих пор», — сказал президент Миссионерского Поля Стивен Манукян. Миссионерское поле Залива, входящее в состав Униона Ближнего Востока и Северной Африки, штаб-квартира которого находится в Бейруте, Ливан, насчитывает 19 церквей, пять групп и 2 018 членов церкви. Мы просим молиться за нас, потому что сложно нести весть местным жителям, поскольку все наши члены церкви являются эмигрантами.

По материалам Adventist Review

«Парковка» в Житомире

Среди адвентистской молодежи в последние годы стали очень популярны встречи «Парковка», которые проходят за чашкой чая в кафе. Суть этих встреч заключается в том, что адвентистская молодежь, приглашая на чаепитие молодых людей из мира, а также верующих других конфессий, в неформальной обстановке открывает библейскую истину.

На очередной встрече молодежи в Житомире было решено начать евангельское служение по программе «Парковка». Из 40 молодых людей чуть больше 20 вызвались участвовать в этом служении. Первое, что они сделали, — определили время всеобщей молитвы. Каждый вечер в 21.00 совершались молитвы о Божьем водительстве. Спустя неделю мы с руководителем молодежи отправились на переговоры с директором понравивше-

гося нам кафе. Кафе мы выбрали в большом торговом комплексе «Глобал». Следует отметить, что уже велись переговоры с хозяевами других кафе и стоимость аренды колебалась от 500 до 1000 гривен за час.

Игорь, директор кафе, оказался очень добрым и благожелательным человеком. Мы показали ему презентацию предстоящей встречи и спросили о цене аренды. Его ответ нас поразил: «Вы делаете хорошее дело. Сегодня молодежь гибнет в этом мире вседозволенности. Многие курят, принимают наркотики и ведут аморальный образ жизни. Я не так давно принял Христа в свое сердце и начал посещать церковь. Слушая вас, я решил, что денег за аренду не возьму. Вы хотели арендовать зал на два часа, а я вам предлагаю три, с 19.00 до 22.00. Конечно, в воскре-

Участники проекта «Парковка»

сенье у нас много посетителей, но если вы заранее уведомите меня о времени проведения программы, то все заказы мы перенесем на другой день».

Его слова приятно удивили нас. Мы благодарили Бога за Его ответ на молитвы и заботу о нашем служении. Для нашей церкви это был незабываемый опыт. Доверяйте Богу все свои

нужды, свое служение, свои волнения, радости, планы, и Он сделает все именно так, как будет лучше для вас и служения! Мы верим, что благодаря этому служению многие молодые люди в Житомире найдут своего Спасителя.

Виктор Могилюк

Вспоминайте милости Господни

Бывают в жизни моменты, когда весть о том, что наш Бог – Бог Всемогущий, звучит из наших уст с такой силой, что повергает людей в трепет. Сейчас моему сыну шесть лет и он – свидетельство милости Божьей. Он – четвертый сын в нашей семье. Сразу после рождения врачи проверили состояние его здоровья и отпустили нас домой. Через несколько дней необходимо было снова прийти на проверку к врачу. Я поехал с сыном на прием один. Сначала врач-педиатр провел обычный осмотр: реагирует ли ребенок на свет и звук, проверил рефлексы, потом стал прослушивать внутренние органы. Когда врач дошел до области сердца, я заметил, что он долго и внимательно слушает сердечко малыша. Я встревожился и спросил, все ли в порядке. Врач ответил, что нам срочно необходимо отвезти ребенка в детскую специализированную больницу, поскольку он слышит в сердце странный шум. При мне он позвонил главному врачу этой больницы и договорился, чтобы нас приняли незамедлительно. Я заехал домой за женой, и мы отправились в детскую больницу.

Нашему сыну провели тщательную диагностику и поставили диагноз: сужение главного сосуда сердца. В одном месте этот сосуд уже наполовину закрылся. В понедельник мы поехали с сыном в детскую кардиологию. Там диагноз подтвердили. Сына необходимо было оперировать, шунтировать сосуд. Мы заинтересовались, что ожидает нас после операции. Нам объяснили, что ребенок будет отставать в развитии, у него возникнут проблемы с давлением и не только.

Антон (справа) рассказывает о своем сыне (слева)

Страшнее всего было то, что, по мере взросления сына, предстояло делать ежегодные операции, поскольку шунт не растет вместе с сердцем. Операцию назначили через две недели.

Прошла неделя, подходила к концу вторая. Мы были сильно расстроены, но продолжали ревностно молиться. На служении вся церковь молилась об исцелении моего сына. Во время этой молитвы в моей голове внезапно появилась мысль: «Благодари Бога за исцеление!» Как же я буду благодарить Бога, подумал я, когда у меня такое горе? И продолжил молиться. Но та же мысль, четкая и ясная, прозвучала вновь: «Благодари Господа!» Я не мог сказать ни слова благодарности и продолжил молиться так, как считал нужным. «Благодари Господа!» – услышал я в третий раз и сдался. Я начал благодарить Бога за то, что Он исцелит моего сына. Потом поправил себя и поблагодарил Бога за то, что Он уже исцелил моего сына.

Мы поехали в клинику на операцию. Возле кабинета врача я встретил своего бывшего коллегу и заинтересовался, почему он здесь. Оказывался, у его сына, которому 12 лет, та же патология, что и у моего, и они приехали на 12-ю операцию на сердце. Его сын не выглядел на свои годы. Мне стало так тяжело на душе. Меня охватила тревога за своего малыша.

Перед операцией врач решил еще раз проверить нашего сына. Делая УЗИ сердца, он очень долго изучал проблемный сосуд, будто не веря своим глазам. Потом он позвал другого врача, чтобы показать увиденное.

Я не понимал, что происходит, но мое сердце постепенно наполнялось миром и радостью.

Пришедший врач стал ругать своего коллегу за то, что тот допустил такую серьезную ошибку и собирался оперировать ребенка, хотя для этого не было никаких оснований. Врач объяснил, что ошибки быть не может, поскольку у него есть снимки двухнедельной давности и там проблема очевидна. Они не понимали, как такое возможно, поскольку во всех подобных случаях этот сосуд постепенно сужается и без операции невозможно обойтись. Я воскликнул: «Слава Господу! Есть живой Бог на Небе!» И врачам ничего не оставалось, как согласиться со мной.

Через несколько дней на работе мой начальник спросил, как дела у малыша. Я громко и уверенно сказал: «Слава Господу! Есть живой Бог на Небе!» В такие моменты каждый осознает могущество нашего Творца.

Когда твоя вера ослабевает и ты не видишь ответа от Бога в своей беде, болезни, трудностях, испытаниях, вспоминай милости Господни! Вспоминай Его обетования! Он рядом, у Него для тебя есть особенный план!

Иногда Бог желает взрастить или укрепить твою веру, чтобы ты полагался только на Него. Иногда Ему нужно научить тебя смирению. В сложных жизненных ситуациях благодари Бога за все!

Антон Фридрих

Ми молимося про миттеві видимі чудеса, однак часто наш Господь тихо працює, готуючи для нас чудо, по шматочку складаючи його для нас. Можливо, ми поки не здатні побачити це диво або доторкнутися до нього, але Бог працює над ним, готуючи наше звільнення десь за межами того, що ми можемо бачити зараз.

Цінні Біблії

У 1975 році ми отримали запрошення від брата Калачика відвідати Польщу. Оформивши необхідні документи, я і моя дружина Ліда вирушили в подорож. З братом Калачиком ми вже були деякий час знайомі. Кілька разів він приїжджав до України і розповідав, що в Польщі надруковано багато примірників Біблії російською мовою. Він особисто зумів провезти зашиті в підкладці пальта Біблії, хоч на митниці дуже ретельно перевіряли ввезення релігійної літератури в СРСР. Тих, хто намагався провезти таку літературу, на кордоні штрафували на великі суми, а деяких навіть ув'язнювали. Брат Калачик попереджав нас про цю серйозну небезпеку.

Приїхавши до Польщі, ми вперше побачили, як у підвалі Дому молитви у Варшаві працює друкарня, як багато християнської літератури, особливо книг Духа пророцтва, польською мовою вони надрукували. Ми могли тільки мріяти про таке книгодрукування в нашій країні.

Побувавши в Домі молитви баптистів у Варшаві, ми познайомилися з розповсюджувачами Слова Божого російською мовою з Біблійного товариства, які запропонували нам взяти із собою стільки примірників Біблії різних форматів, скільки ми захочемо.

Узяти їх хотілося, звичайно, якомога більше. Однак, зважаючи на небезпеку, ми обмежилися 20 примірниками та збірниками духовних пісень. Це було головною метою нашої поїздки до Польщі, адже в Україні віруючі відчували справжній «голод» за Словом Божим.

Перед виїздом з Варшави ми молилися, щоб Бог благословив наш шлях додому, допоміг благополучно провезти цінний вантаж. Коли ми ввійшли до вагону потяга, то почали шукати місце, де б можна було заховати Біблії. Я трохи розмовляв польською,

тому почав розмову з провідником, умовляючи його допомогти нам провезти книги. За послуги я пропонував йому портативний радіоприймач «ВЕФ». Він погодився допомогти нам і надійно заховав Біблії. Ми благополучно перетнули кордон. Уявіть нашу радість, коли ми зійшли з потяга на перон вокзалу м. Львова!

Якщо порівняти з величезним попитом на Святе Письмо в нашій країні, то привезені з Польщі Біблії були «краплею в морі». Через два роки ми знову отримали запрошення брата Калачика та знову вирушили до Польщі. Цього разу ми привезли з собою 95 Біблій, а також багато примірників Нового Завіту й іншої християнської літератури. Ретельно спакувавши книги у дві валізи, ми ревно молилися, знаючи, якому ризику піддаємо себе.

Коли ми сідали до вагону, провідники звернули увагу на наші важкі валізи: «Що це у вас там?». Я пояснив їм, що ми веземо Святе Письмо. Провідники так сильно злякалися, що не погоджувалися допомогти нам провезти такий багаж. Однак вони пообіцяли не видавати нас на митниці. Усю відповідальність за книги у разі їхнього виявлення митною службою ми взяли на себе, повністю покладаючись на Господа.

Коли ми готувалися до від'їзду з Варшави, то помістили всі книги по три-чотири примірники в целофанові пакети, щоб можна було легше

їх ховати. Ми думали: якщо знайдуть в одному місці, то, можливо, не виявлять в іншому.

Від Варшави до кордону потяг їхав декілька годин. Сутеніло. Пасажири почали готуватися до сну. Я шукав надійний сховок для книг. І тут мій погляд упав на бункер з вугіллям, яким провідник палив грубку. Не гаючи часу, я швидко пересипав усе вугілля в тамбур, на дно бункера поклав пакети з книгами, які зверху засипав вугіллям. Потім оглянув, чи не залишилося чого-небудь підозрілого, і пішов до купе. Важко було залишатися спокійним у такій напруженій ситуації.

Коли почалася перевірка на кордоні, ми прислухалися, чи немає шуму в тамбурі, чи не знайдені наші книги. Здавалося, усе було спокійно. Митники перевірили все в купе й пішли. Незабаром потяг рушив, і ми подякували Господу. Тільки Він Своєю рукою оберігав цей цінний вантаж!

Тепер потрібно було швидко, щоб ніхто не побачив, перекласти книги у валізи. Для цього знову довелося вибрати все вугілля і перенести книги в купе, склавши їх у валізи. З Божою допомогою і це ми зробили успішно. Ми боялися, чи не видасть нас хто-небудь із пасажирів уже на вокзалі у Львові. На щастя, наше хвилювання було даремним. Небезпека минула. Слава Богу!

Більшу частину примірників Біблії ми передали на потреби церкви братові Олексію Байдалі в Житомирі, а також Дмитру Колбачу в Київ. Іншою частиною порадували спраглих за Святим Письмом у нашому районі.

Цінуйте Слово Боже. Читайте Його. Нехай воно не припадає пилом у вас на полиці. Нехай воно щодня залишає слід у вашому серці.

Данііл
Буз

Труд на ниве не тщетен

Совершая вместе с супругом евангельское служение на протяжении многих лет, все чаще прихожу к выводу, что не всегда можно сразу увидеть результаты этого служения. Иногда только спустя годы нам открывается то, как Господь совершал спасение того или иного человека. Поэтому не спешите разочаровываться. В этой духовной работе всё, как на настоящей ниве: евангелист сеет семена истины, семя попадает в глубину сердец и в определенное время дает всходы. Затем, под воздействием Божьего Духа, всходы вырастают и появляется зелень. Это очень важное и трудное время не только для растения, но и для человеческой души. Иногда нужны не просто годы, а десятилетия, чтобы семя проросло, выросло и дало обильный плод.

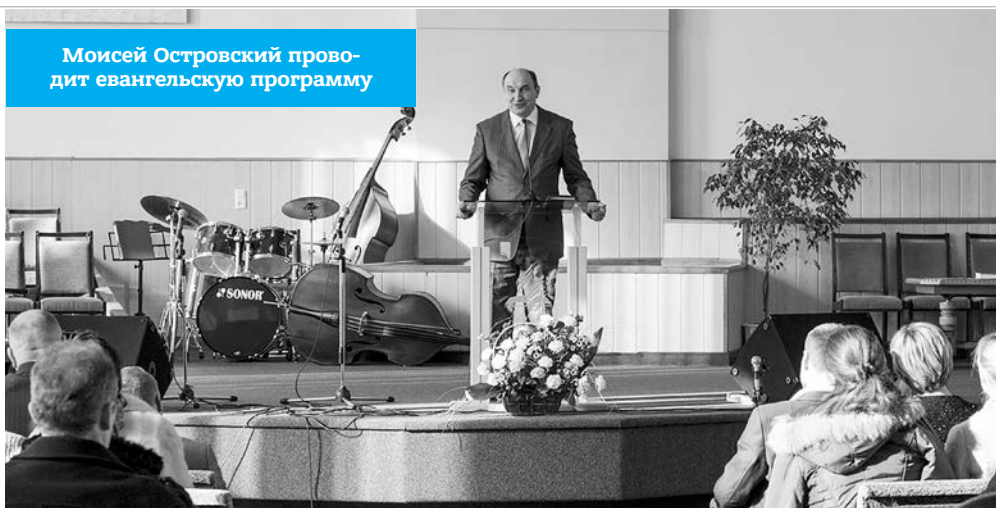

Слушатели Слова Божьего

Хочу поделиться вдохновляющими личными опытами, связанными с евангельскими программами, в которых я принимала участие вместе с супругом. География служения нашей семьи очень обширна. Один из опытов связан с нашей поездкой в феврале 2016 года в Петропавловск-Камчатский. Здесь, на краю земли, мы услышали историю о том, как Бог находит искренние души.

Одна наша сестра много лет была членом Баптистской церкви. Однажды кто-то принес в общину DVD-диск с евангельской программой «Библия продолжает говорить», проведенной в Луцке в 2009 году. Община, воспользовавшись отпуском пастора, во время вечерних богослужений начала смотреть все части этой программы подряд. Все им нравилось, но когда они дошли до лекции о субботе, то возникли разногласия, и они перестали смотреть программу всей общиной. Однако многие члены церкви продолжили просмотр этих лекций дома.

Наша сестра, тогда еще член той общины, посмотрев всю программу, решила найти церковь, проповедующую эту истину. Она стала расспрашивать

о женщине, которая принесла им диск. Вскоре она отыскала общину АСД и приняла твердое решение присоединиться к Церкви, так как поняла, что нужно соблюдать субботу.

В конце нашей евангельской программы в 2016 году в Петропавловске-Камчатском ее сын откликнулся на призыв Святого Духа и принял водное крещение.

Весной 2015 года недалеко от Минска проходил слет руководителей следопытского движения ЕАД. В один из вечеров мой муж решил посетить лагерь следопытов. Зайдя на территорию лагеря, он увидел автобусы и подошел к водителям, чтобы поприветствовать их.

Когда они разговорились, водитель из Пятигорска сказал ему: «Мне кажется, что мы с вами знакомы». Мой супруг, недолго думая, ответил: «Вы, наверное, смотрите телеканал «Надежда»».

Водитель радостно воскликнул: «Точно, вы – Моисей Островский. Я должен рассказать вам одну историю. В 2009 году я принадлежал к группе реформистов. Мы решили посмотреть спутниковую телепрограмму из Луцка. Прослушав первые лекции и дойдя до лекции о Законе Божьем, мы начали выдвигать разные предположения: расскажет евангелист о том, кто изменил Закон Божий, или же умолчит? Большинство наших братьев считали, что все прозвучит туманно, так, что никто и не поймет.

После долгих размышлений наша группа реформистов приняла решение: если Моисей Островский расскажет открыто всю истину, ничего не утаив, ясно и конкретно опишет все события и факты, то это будет знаком для нас от Господа, и мы все перейдем в Адвентистскую церковь. Если же нет, то мы останемся в Реформистской церкви. На следующий вечер все, затаив дыхание, ожидали, что вы скажете. И мы не были разочарованы: лекция была ясной и предельно понятной, мы только поглядывали друг на друга, так как обо всем говорилось конкретно и прямо. Мы получили ответ от Бога, и все 15 человек перешли в адвентизм и присоединились к единой Божьей семье».

Что связывает Хабаровск с Казахстаном? На первый взгляд, ничего. Следующая моя история – о Божьей любви и долготерпении, связавших эти города в судьбе одного человека. Двадцать лет назад мы проводили евангельскую программу в Казахстане, в г. Алматы. Это была одна из самых сложных территорий: сначала нам разрешили проводить программу в Доме культуры, потом запретили. Нам пришлось переводить людей из зала в зал. Потом в здании церкви прогремел взрыв. Слава Богу, что в тот момент там никого не было. Но Господь одержал победу! Результаты программы превосходили все ожидания: 300 человек заключили завет с Христом. В феврале 2017 года мы проводили программу в Хабаровске. В один из вечеров к нам подошла женщина. Ее глаза были наполнены слезами радости, в руках она сжимала свидетельство о крещении с подписью М. О., которое мы проводили в Казахстане 20 лет назад. Она показала нам этот документ, свидетельствующий о ее принадлежности к Божьей семье, и сказала: «Так сложилось, что вскоре после крещения наша семья переехала в Хабаровск. Я не смогла сразу найти нашу общину в этом городе, а потом суета, заботы, поиски работы затянули меня, и все эти 20 лет я не посещала богослужения. Но я тщательно берегла свидетельство о крещении. Увидев вашу фамилию на рекламном баннере, я поняла, что нужно обязательно вернуться в Церковь и служить Богу, Который столько лет милостиво терпел мое отсутствие и дает мне шанс начать все сначала».

«Как долготерпелив наш любящий Небесный Отец», – думали мы в тот вечер, и чувства радости и восхищения переполняли наши сердца.

А теперь вернемся к началу 90-х... Развал Советского Союза, экономический кризис и небывалый интерес ко всему, что касалось духовности. Гомель – промышленный город на юге Беларуси. Двадцать лет назад на евангельскую программу в этом городе пришла жена профессора – пенсио-

Бог організував зустріч

Одного разу я поїхав у місто, у якому є невелика церква адвентистів сьомого дня. Усього 80 осіб в обласному місті України! Дуже сумно, але це правда. Чи є там люди, які хочуть вивчати Біблію, чиї серця відкриті для вістки? Я молився про це, дивлячись у вікно поїзда. Також я розмірковував про велику біблійну істину – про Ісуса, Котрий перебуває в нас, і про те, як ця істина може змінити наше життя і служіння. Коли Ісус оселяється в серці грішника, Він не тільки дарує світло, прощення і виправдання, але і оновлює характер, вносячи в нього риси, необхідні для переможного життя – самовладання, чесність, жертовність, стримання, бажання прощати. І людина стає схожою на Ісуса. Господь, перебуваючи в нас через Духа Святого, робить нас успішними місіонерами. Він наділяє нас мудрістю, тактом, співчуттям і приводить нас у потрібне місце в потрібний час, організовує зустрічі з людьми, яких він завчасно готує. Про це я розмірковував під час молитви і просив: «Господи, пошли мені таку людину!»

Поїзд прибув на станцію близько опівночі. Громадський транспорт уже не їздив, і мені довелося зайнятися пошуком таксі. З вокзалу я поїхав останнім.

Дорогою таксист, молодий чоловік років 30-35, розпитував мене:

- Звідки приїхав?
- З Києва.
- З якою метою?
- По роботі.
- Де працюєш?
- В церкві.
- Ким?
- Пастором.
- Яка церква?
- Церква християн-адвентистів сьомого дня.

Я бачив, що серце цієї молоді людини було відкрито для вістки про Христа, і тому намагався говорити не про вчення Церкви, не про саму Церкву, а про Ісуса Христа, Спасителя грішного світу. Водій уважно слухав. Потім він зізнався, що читає Біблію, але не все розуміє і хотів би знати і розуміти більше. Також він поділився найбільшим своїм переживанням – його хвилювали наслідки травми голови. Я вказав йому на нашого

Господа, Ісуса Христа, як єдиного, Хто може йому допомогти.

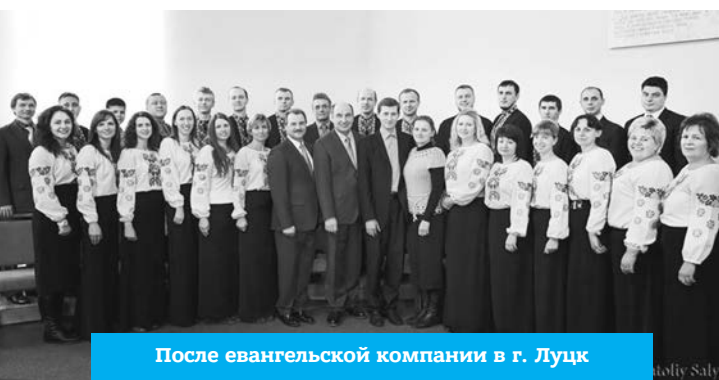
Прибувши на місце призначення, я з вірою закликав цю людину прийняти Христа, довіритися Йому і сповідати Його, як особистого Спасителя. Він погодився і приєднався до моєї молитви.

Ми обидва були щасливими. Я – тому, що поділився хлібом життя і вказав молодій людині на Христа, а він – тому, що прийняв Його! Андрій, так звали таксиста, залишив мені номер телефону, просив молитися про нього і допомогти з вивченням Святого Письма. Я погодився. Ми домовилися зустрітися через місяць, коли я знову приїду в це місто, і разом вивчати Біблію.

У Бога є багато людей, які шукають Його і відкриті для Євангелія. Бог і сьогодні продовжує організовувати чудові зустрічі для проповіді Його Слова!

Леонід
Рутковський

Після євангельської компанії в г. Луцьк

нерка Валентина, которая еле сводила концы с концами в семейном бюджете. Услышав на лекции моего мужа о верности Господу, о том, что если мы будем верны Ему в десятинах и приношениях, то Бог откроет окна небесные, она подумала: «Как Господь может открыть окна небесные?» И решила попробовать. Валентина поделилась этим опытом в ноябре 2016 года, когда мы проводили в Гомеле еще одну євангельскую программу: «Если в других духовных вопросах я еще могла что-то делать не так, то в вопросе десятины

Ей сегодня 78 лет, и она счастлива от того, что 20 лет назад в ее дом принесли пригласительные на євангельскую программу. Она – единственная из всех жильцов многоэтажного дома, кто откликнулся и пришел. Помимо материальных благословений, излившихся на ее семью, она также получила ответы на вопросы, мучившие ее всю жизнь.

Супруг Валентины, бывший профессор университета, все эти годы, казалось, не проявлял никакого интереса к духовным вопросам. Если он и приходил иногда на богослужение, то

старалась всегда быть принципиальной и верной. И теперь на личном опыте знаю, что такое «окна небесные» и как они могут быть открыты». Она рассказала, что, оставаясь верной Богу в десятине и приношениях, уже многие годы не испытывает материальной нужды.

засыпал, оправдываясь, что ничего не понимает. А в этом году он по просьбе супруги пришел на одну из лекций, и ему так понравилось, что каждый день он с нетерпением ждал наступления вечера, чтобы присутствовать на євангельской программе. Семья веры, орошенное молитвами супруги и членов Церкви, укрепленное Духом Святым, дало плод покаяния и новой жизни.

Бог призывает нас на євангельское служение, и мы радуемся, видя, как даже спустя годы и десятилетия труд на ниве Божьей приносит плод спасения многих людей, которых ищет Сам Бог и приводит ко спасению через наше служение. А сколько радостных встреч будет на Небе со спасенными, о которых мы не знали, живя на Земле.

Нина
Островская

ДВА ГОРОБЦІ

Два горобці насолоджувалися прохолодою, розташувалися у гілках однієї верби. Один з них сів на верхівці верби, а інший – унизу, на розгалуженні гілок. Через деякий час горобець, що сидів угорі, сказав, порушуючи тишу: «О, які прекрасні ці зелені листочки!». Горобець, який сидів унизу, сприйняв ці слова як провокацію і відповів роздратовано: «Невже ти осліп? Хіба ти не бачиш, що вони білі?!». Верхній горобець теж розсердився: «Ти сам осліп! Листя зелені!»

Почувши це, нижній горобець, задержав вгору дзьоба, закричав: «Ставлю перо свого хвоста, що вони білі. Ти нічого не розумієш!»

Горобець з верхівки, не роздумуючи, кинувся на свого супротивника, щоб провчити його. Той не зрушив з місця. Коли вони опинилися поруч зі скуювдженим від гніву пір'ям на шії, то все ж таки подивилися вгору. Горобець, який прилетів зверху, здивовано вигукнув: «Ой, вони справді білі!». Тоді він сказав своєму другові: «Полети на верхівку верби, туди, де сидів я». Вони разом піднялися на найвищу гілку і цього разу вигукнули разом: «Дивися, вони ж зелені!»

Не осуджуй нікого до тих пір, поки ти хоча б на деякий час не опинишся на місці іншої людини.

НА ПІВГРАДУСА ВІДХИЛИЛИСЯ ВІД КУРСУ

«Живіть згідно з Моїм Законом»
(див. Івана 14:15; 1 Івана 2:3–6).

Одного разу на кораблі, що перетинав протоку між Францією й Англією, пасажир, який стояв неподалік від рульового, уважно спостерігав за його роботою. Був прекрасний спокійний вечір. Раптом до рульового підійшов черговий офіцер, уважно подивився на компас і сказав: «Ви на півградуса відхилилися від курсу!». Помилку виправили, й офіцер пішов.

«Очевидно, нелегко керувати кораблем, якщо навіть півградуса береться до уваги», – з подивом сказав пасажир, який спостерігав за рульовим.

«Звичайно, – відповів керманіч, – відхилення на півградуса від курсу могло б скерувати нас прямо на скелі».

Багато людей накликає на себе великі нещастя, небезпеки й навіть смерть тільки тому, що вони на півградуса ухилилися від Божого шляху. Тому Господь говорить: «Живіть згідно з Моїм Законом» (див. Івана 14:15; 1 Івана 2:3–6).

Слово Боже містить знання, якого потребує людина, щоб наповнити свою душу й вирішити свої духовні питання. У ньому Бог встановив Свої закони, дав обітницю, і в ньому Він відкриває План спасіння людства. Немає іншої книги, яка могла підняти наш дух і відтворити в нас образ Божий.

Полюбите Боже Слово, досліджуйте його та живіть згідно з його істинами.

Сквирской общине исполнилось 107 лет

Претерпевая трудности и испытания, община г. Сквиры стала важным центром адвентистского служения в Киевской области, воспитала многих служителей и проповедников.

Сквира – один из древнейших городов Украины, возникший примерно в середине 1-го тысячелетия христианской эры. «В Сквире с дней основания всегда жили трудолюбивые и богобоязненные люди, которые, испытывая духовную жажду, искали Бога. Таких людей было совсем немного, но благодаря их чаяниям и молитвам на просторы Сквирщины пришла Трехангельская весть. Божья истина распространилась в Сквирском уезде и охватила сначала северо-восточную часть уезда. Она пробудила села Безугляки и Беспечную, где образовались общины АСД в 1908 и 1910 годах соответственно» (Приложение к журналу «Маслина» 1911 г., с. 36).

Как же возникла община адвентистов седьмого дня в г. Сквире? По решению руководителей церкви в Сквире был приглашен миссионер Корней Кошар-

ный. Он приобрел большой старый дом в центре города, разделенный на две части. Вскоре одна часть дома стала местом для проведения богослужений. На своей телеге К. Кошарный объезжал близлежащие села, совершая служение благовестия. Иногда он задерживался на субботу то в одном, то другом селе для проповеди и встреч с людьми, желающими слушать Слово Божье. Благодаря его труду в с. Селезеневке и г. Сквире было крещено немало братьев и сестер. Затем на служение были присланы проповедники С. Ткаченко, А. Гриненко, А. Гриц.

Во время Второй мировой войны семьи Марии Кошарной и Меланьи Гладковой поддерживали служение в общине. Это были сложные годы, но община выжила.

С 1947 г. пасторское служение совершали братья А. Вистрятенко, В. Кучерявенко, Д. Колбач, Ю. Гладков. Духовным наставником общины была и Александра Королевич. С 1960 г. богослужения проводились в домах и квартирах братьев и сестер: С. Вдовенко, В. Матеевко, Г. Дубовенко, Д. Громыко, А. Осломович и А. Гладкова. Несмотря на преследования, члены церкви, совершая миссионерское служение без пастора, посещали ближние и дальние села. Они проводили евангельские служения, благодаря которым многие заключили завет с Богом через крещение. С 1974 года служение в общине совершали В. Приймак, И. Дьяченко, А. Пирожков, В. Зубков, Э. Гриц.

На протяжении более чем 100 лет сквирская община распространяла Благоую весть, спасая людей от вечной гибели. Делает она это и сегодня.

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опіяр, І. Корещук
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72